

XLIV.

B e t æ n k n i n g

over

Statsrevisionens Betænkning angaaende Statsregnskabet for
Finantsaaret 1866—67.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 16de Februar 1869).

Skjøndt der fra Landsthingets Udvalg foreligger en udførlig Betænkning, til hvilken Udvalget i det Hele, og i Særdeleshed hvad angaaer de nu af Landsthinget tagne Beslutninger, kan slutte sig, har Udvalget dog, deels af Hensyn til, at Statsrevisionens Betænkning nu paany efter en lang Afbrydelse omfatter hele Statsregnskabet, deels af Hensyn til visse Enkeltheder maattet udtale sig noget vidtloftigere, end man under lignende Omstændigheder pleier at gjøre.

1. Forsaavidt der af Landsthingets Udvalg og under selve Forhandlingerne i Thinget er udtalt Dvsffer om visse Indskrænkninger i Statsrevisionens Betænkning, kan Udvalget tildeels slutte sig dertil. Det forekommer ikke Udvalget, at Omfanget af Betænkningen i synderlig Grad bør bestemmes af Hensynet til en tidligere udvillet Praxis, da Statsrevisionens nye Instrux ligefrem har sigtet paa en Formindskelse af Detaillen. Kun forsaavidt der er Uoverensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab, der give Anledning til Meningsuligheder imellem Ministeriet og Statsrevisionen, skal Spørgsmaalet behandles udførlig, ellers skulle Uoverensstemmelseerne kun oplyses. Derimod maa enhver Oplysning af Statsrevisionen om Uoverensstemmelseernes Fordeling

paa Underconti, der ikke findes i Regnskabet, og om Grundene dertil, forsaavidt de ikke ligefrem hidrøre fra Posternes calculatoriske Natur, være Rigsdagen en velkommen Beledning til Finantslovens Behandling. Udvalget kan derfor vel dele det udtalte Dvsffe, at Statsregnskabet maa optage flere forklarende Oplysninger til enkelte Poster, men det tør ikke gjøre sig Haab om nogen betydelig Formindskelse af Betænkningens Omfang.

2. Udvalget kan tiltræde de Bemærkninger, der i Landsthingsudvalgets Betænkning ere fremsatte om, at Regnskaberne for de tidligere særlige kongerigtige Anliggender saavel ere mere overstkuelige som udvise en nøiere Efterfølgelse af de til Grund for Bevillingerne liggende Forudsætninger end Regnskaberne for de tidligere fælles Anliggender, især for de to militaire Ministerier, men det tør vel ikke ubetinget siges, at dette alene er en Frugt af Rigsdagens og Statsrevisionens Virksomhed. Det kan neppe betvivles, at der i mange af de tidligere fælles Anliggenders mere indviklede Forretninger, saavel som i vedkommende Ministeriers og Ministres Opfattelse af den hevilgende Myndigheds Ret og Betydning ligger Grunde nok til at forklare en langsommere Fremgang i deres Regnskabsvæsen, og Udvalget har den